

MAGYAR KIRÁLYI POSTA

LEVELEZŐ-LAP

Oláh Gábor

tanárnak

Ev. református
népiskola

Nagy Kalótk
(Szepesmeze)

Old külföldi államokkal való forgalomra, hova a levelezőlap díja 10 fillér, külön 10 filléres levelezőlapok szolgálnak.

Rousseauként a magány s termézet ölébe heverve
 üdvözledd, Gabri, vérszerető remete,
 Mert gyönyörű nyelviünk ahi! mértékre legjókább
 Distinkciós vesében írón e nép sorokat?!
 Hogy vagy öreg, mint vagy, mi csinálsz, mily művet
 Bercei omáin és völgyei öléi egyadit? (Írta ott
 Én harai remetet s idegen lánglelket emelő
 Nemzetem és a világ mestereit tanulom,
 Életem olyan most, a művem ez a munka nagy alföldi
 Ezerhangú néma, ó de aránt gyönyörű!
 Mint itt tünderként palotát vár a szeli verőfény
 Sellem vára aránt épül a csónk förepett,
 Hamlettől vár a port, a halált keresem sememmel
 S most a magány s nerekét ifjúi kedvűre derít.
 Múltam kincsei mind: emlékek tűnt szerelemből
 És a Garátsdó Göl: lejegyeztem a Körölcsem
 Barua leány s nőre rórsai fűzfűjében júnór,
 S az derekai ifjún, Kiknek a társas valed!
 Kik nevül' epros még hűmer anyahőnyvibe írja
 S Kékkel együtt én is almodozom s hevítlő.
 Jinde Phaedonként tört szárnyon hulló a napra
 Ó de a láng foga ott, isteni, mennyei tűz!
 S júdebb jóna vengés gyors róptu vésze: egeben
 Mint a valódi idelent tűzám a sánt mega port!
 Felszegecséjezőn tüntem nemelűbe gyalog
 Jm hűd el Gabri, jobb vagyok mint a hűem!
 Termézet s lángész szemlélete érleli bennem
 Azt a magot, melyből még aratand a harad!
 Te pedig erdei bölcs vagy a bér bús mela fenyűje
 Vörö le azám végre, hepről a völgybe felintsz!
 Vagy tán vén pennás szerelem nyila szűz a Galodban
 Tán a sztróhn ill sáf szeme vont oda fel?
 Járak is öregem szerelem nordsdiba bókolt
 S Goethe Klades küszöbén Etos ölébe hevert!
 Gyuhász

Kedves Oláh Gábor,

A haladó idővel egyre magányosabb lesz az én rövid, sűrű, kudarcos életem. Csak egyaránn vannak, akikkel kitartok, akik kitartanak velem. Oláh, Gábor e keverék körül való. És a te szereteted ~~nekem~~ ^{am} bizonyos keves, enyhítő körülmények körül való, amelyet valahogy tűrhetővé tesz nekem ezt a nyavalyás magyar életet. Neked nem kell beszélnem erről, te talán jobban tudod és érzed mindent, mint jómagam. A mai reklámos, pártos és vesés világban egyre rosszabbul megy a sora annak, aki baljósan csak magyarul és csak poétának született és hozzá-

szegénynek és reménytelen koldusnak. Éppen ezért jól esett debreceni igaz embereim ~~tal~~ távolból jövő - és mégis oly közelről tetőző - ríves meghívása. „Magyar lelkek barát-sága” a te régi savaid új erővel döngenek ma az én fájó szívemben. Sajnos, olyan szegény vagyok és olyan beteg, fáradt, olyan elvert, hogy - mivel a ríves meghívást is kérem kaptam kérhez - bocsán meg, de nem mehetek, nem lehet, ezt én tudom és nekem fáj legjobban.

Ésért csak így a távolból fogadd egyelőre melegen sorító baráti jobbjomat sikereidhez és - ez nekünk sokszor több a sikernél, jobb, ösztönzőbb keverék édes-nemesen megírott kudarcaidhoz. Tróisaidat fűjtött izgalommal, egyre több bizakodással jövődő diavéged iránt, olvasgatom. Az Trói arcképek a legjobb francia essayk közül gyönyörűséggel töltöttek el, a Korunk hőse rémek részletei és verseidben az a nagy, magányos, magával és a világgal győzelmesen

tusakodó, vivó erő és a Keletiek Nyugaton páratlanul originalis, igaz hangjai mind, mind, növeltek bennem értéked tudatát.

És add át ríves körön-tesemet Fehér Kirádnak, ^{18th} a legfinomabb magyar poétának, ahinek egykori Kedves üdvözlését most teljes hódolatommal viszonzom.

És üdvözlöd nevében a jó és szerető embereket kis, de lelkes csapatát, akik megértői annak a tragikusán szép vergődésnek, amely nehézségünk sorsa itt és amelyet egyre jobban keservek terz a nagy magyar izetlenség és smokkosság "kávéhári szimfóniája".

NB. Itt küldöm magam helyett - sine me liber ibis in urbem - versemet, amelyet nekter irtam. Tu autem Domine meg fogsz érteni és bocsátani.

Szeretke régi és állandó benső melegével ölel

a kis Juhász Gyula
(Sajnos) Nagyvárad, karácsony havában.